

Fricz Tamás: A kölni lidércnyomás után: az iszlám és az európai életmód

2016 január 24. Flag

Szöveg méret

Mentés

-
-
-

- [0](#)

Még nincs értékelve

Mérték

Szimbolikus, hogy az arab fiatalok németek elleni erőszakoskodása éppen a kölni dóm, Európa egyik legszebb katolikus székesegyháza előtt történt szilveszter éjjelén.

Két kultúra, két vallás, két életforma találkozott itt össze – s a találkozó nem sikerült valami fényesen. Vajon fenntartható-e ezek után a Willkommenskultur (a befogadás kultúrája)? Vajon az iszlám és az európai kultúrkör összeegyeztethető-e? Vajon lehet-e muszlim vallású emberek tömegeit integrálni Európába, amiben még mindig bízik Angela Merkel kancellár asszony, az Európai Unió vezetése, illetve a fősodratú neoliberális sajtó és médiavilág?

Köln után nehéz ezt elképzelni, ám a bevándorlás hívei – a „liberálisok” – még mindig igyekeznek megmagyarázni, miért jár tévúton az, aki nem hisz a bevándorlásban, a muszlimok integrációjában.

Érvelésükben abból indulnak ki, hogy a migrációt ellenzők az iszlám vallást azonosítják az iszlamizmussal, a dzsihadizmussal, a terrorizmussal, s ezáltal minden Európába érkező arab és muszlim emberre úgy tekintenek, mint potenciális terroristára. Holott – mondják ők – az iszlám alapjában véve békés vallás, nem tör mások életére, képes békében együtt élni más vallásokban hívő emberekkel. Különösen igaz ez a keresztényekre, hiszen Jézus neve a Koránban huszonötször szerepel, s Szűz Mária-ról is megbecsüléssel ír az iszlám szent könyv. Az iszlám a keresztény és a zsidó mellett a harmadik, letisztult egyistenhívő vallás, ezáltal nagyon komoly a közelség a három hit között.

Emellett, akárcsak a másik két vallás, az iszlám is különféle irányzatokra tagolódik, amelyeknek a döntő többsége elítéli az erőszakot, a más vallásúak lenézését, elnyomását, meggyilkolását. Egyedül az Iszlám Állam által képviselt vahabita-szalafista irányzat az, amelyik valóban nem a béke, hanem a háború pártján áll, s alapvető célja a Nyugat által megtestesített kereszténység, illetve a zsidóság elpusztítása s Allah örök birodalmának földi létrehozása. Az Iszlám Állam kétségtelenül terjeszkedni akar, s „Róma” – azaz Európa – elfoglalása is a tervei között szerepel. A migrációpártiak viszont tiltakoznak az ellen, hogy az európai emberek az ISIS és más szélsőséges szervezetek által végrehajtott merényletek alapján ítéljék meg az iszlám világot, és ez alapján vessék el a békés együttélés lehetőségét. Azt hangsúlyozzák, hogy az iszlám nem egyenlő a párizsi merénnyel. Minden vallásban, így a kereszténységben is megtalálhatók a szélsőséges irányzatok, megtalálható az erőszak – ha korábbi korokban is –, ám ez nem lehet akadálya annak, hogy a három vallás nagy többségét alkotó békés tömegek ne férhetnének meg jól egymás mellett Európában.

Mindez első hallásra roppant tetszetősen hangzik, mert arra hív fel bennünket, hogy ne ítéljünk elhamarkodottan, ne az ISIS-re, ne Párizsra és a más helyen történt merényletekre, ne az arab fiatalok kölni erőszakhullámára gondoljunk, hanem a sok-sok százezer és millió békés muszlim emberre, a muszlim családokra, akik a gyerekeiket a karjaikon hozták el egészen Európáig, illetve Németországig. Gondoljunk erre, s akkor szívünk megtelik melegséggel és befogadási szándékkal, az integráció nagy lehetőségének hitével.

Csak hogy van itt két bökkenő?

Az egyik: jól látható, hogy a zömében fizikailag kitűnő állapotban lévő, fiatal arab és muszlim migránsok szervezeten, pénzzel ellátva, csempészek segítségével s a Soros-féle civil jogvédők által saját jogaik ismeretével tökéletesen felvértezve, összehangolt tervek alapján érkeztek és érkeznek Európába. Ráadásul annak tudatában, hogy Merkel asszony meghívta őket, de egyébként is úgy hallották a migráció szervezőit, hogy Európa az általános jólét helye, földi paradicsom, ahol a lányok az ő szempontjukból nézve nem sokkal tisztességesebbek, mint a kurtizánok, s ahol már a vallásukat is feladták az emberek. Európa tehát számukra úgy jelent meg, mint egy védtelen földrész, amelynek szokásaihoz nemhogy alkalmazkodniuk kellene, ellenkezőleg: a saját hitük és szokásaik elterjesztése lehet csak az igazi cél.

Vagyis az ide érkezettek jelentős része nem feltétlenül azzal a céllal jön, hogy alkalmazkodjon és beilleszkedjen. És itt a számoknak és az arányoknak döntő jelentőségük van: néhány ezer vagy tízezer, egyébként beilleszkedni nem akaró muszlim még nem okozna gondot Európának, azonban ha évente százazres-milliószámban érkeznek, akkor már képesek összefogni, tevékenységüket összehangolni, különállásukat megtartani, először ellenállni, később támadásba átmenni. A kölni szilveszteréjszaka erre kitűnő példa.

Másfelől, az Európába érkezett muszlim tömegeknek is vannak vagy kialakulnak hangadói. Hiába a többség békés szándéka, ha a hangadók és a meghatározó, karizmatikus személyiségek az elkülönülés, az ellenállás, a szembefordulás felé mozdítják el a többséget, akkor ez fogja megszabni a muszlim migránsok arculatát. S ha ráadásul soraikban az iszlám fundamentalisták és dzsihadisták mértékadó szerephez jutnak, akkor még nagyobb a baj. Sajnos éppen az látszik, hogy az ISIS, illetve a radikális, elkülönülő és ellenséges iszlamizmus igencsak széles befolyást szerzett a migráns muszlim fiatalok körében, s hiába a békés többség, ha a kisebbség egyszeren rájuk

er?lteti az akaratát.

A másik bökken? talán még fontosabb.

Ez pedig az életformák összeegyeztethetlensége.

Észre kell vennünk: a keresztény vallás – amennyiben még egyáltalán jelen van Európában – individuális jelleg?, azaz a hit az egyedüli templomba járáson kívül nem igazán ír el? kötelezettségeket a mindennapokban, tehát a keresztény európai ember szabadon él, saját maga alakítja ki szokásait, embertársaihoz, intézményekhez stb. való viszonyát, csak az alapvet? erkölcsi b?nököt illik elkerülnie. A keresztény hit tehát valóban magánügy, s nem életforma.

Ezzel szemben az iszlám nem individuális, hanem közösségi vallás. Nem magánügy, hanem közös életforma. A Korán és a szunna által el?írtak mindenki számára kötelező erej?, a mindennapokat érint? szokásokat fogalmazzák meg, ett?l eltérni nem lehet. Az az egyéni szabadság, ami a kereszténységben (és a zsidó vallásban is) megvan, elképzelhetetlen a muszlim mindennapokban. Kérdés, melyiknek van nagyobb ereje: a kollektíven, rendszeresen gyakorolt, megélt iszlámnak, vagy az individuális, a vallást magánügyként kezel? kereszténységnek? Kérdés, melyik t?ri el jobban, ha a közösségi tereken másképp viselkednek emberek, mint ahogyan az ? vallásában el? van írva. Azt hiszem, felesleges válaszolnom. S mindezen túl a két vallás valóban nem az egyistenhitben, a túlvilági létben, Jézus vagy Sz?z Mária személyének elismerésében vagy tagadásában tér el egymástól, hanem abban, ami az együttélés szempontjából a leginkább számít és a leginkább meghatározó: a mindennapi életvitelben.

S mi a mindennapi életünk alapja? A személyes kapcsolatok, a másik nemhez való viszony, a család, a szexualitás.

Éppen Jézus alapján, a keresztény hit, s az erre épül? Európa minden ember egyenl?ségét és szabadságát hirdeti. A n?ket is beleértve. Az iszlám viszont err?l alapjaiban másként gondolkodik. Idézném Lénárd Anna képz?m?vész, sétaszervező szavait a Vasárnapi Hírek cím? lapból, aki a keresztény és a zsidó vallás után az iszlám mellett kötött ki: „... az iszlám nem tekinti a n?t és a férfit egyformának, és mivel nagyon különböz?ek, nem is lehetnek ugyanazok a jogaik.” Azt állítja – az iszlám e tételeivel egyébként azonosulva –, hogy a n?k is élveznek el?nyöket. Mégpedig: „... a muszlim n?nek joga van ahhoz, hogy eltartsák. Vagy a férje, vagy a társadalom. Nem kerülhet bele abba a helyzetbe, hogy magának kelljen gondoskodnia a saját megélhetésér?l.”

Magukért beszél? sorok, nem igényelnek kommentárt. Ne csodálkozzunk – és próbáljuk felfogni –, hogy az arab fiatalok számára az utcákon járó, illetve Kölnben szilveszterkor szórakozó lányok és asszonyok megjelenésük és öltözködésük alapján gyakorlatilag prostituálnak számítanak. Ebb?l pedig már következik, mit tesznek. Nem akarok senkit sokkolni, de sok-sok n?re éhes arab fiatalembernek Európa Arábiából nézve úgy jelenhet meg, mint egy piros lámpás ház. Mi viszont ragaszkodunk lányaink és asszonyaink egyenjogúságához, méltóságához a körműnkszakadtáig. S ha már a végleg meghülyült liberálisok, kisebbségvéd?k, akik már a n?k jogaiért való harcukat is inkább feladják, csak hogy szerethessék a „még másabb” migránsokat, képtelenek erre, megteesszük helyettük és értük is.

Egyszóval: a mindennapi létünk alapjait érint?, életvezetési kérdésekben nincs közös pont az iszlámmal. Ezért nincs és nem is lehet integráció. S ezért kell azonnal leállítani a migrációáradatot.

Fricz Tamás - A szerző politológus

www.magyaridok.hu

Tisztelt olvasók! Legyenek olyan kedvesek és támogassák "lájkkukkal" a **Flag Polgári Magazin** facebook oldalát, a következ? címen: <https://www.facebook.com/flagmagazin>
- Minden "lájk számít, segíti a magazin m?ködését!

Köszönettel és barátsággal!

www.flagmagazin.hu]]>

Tisztelt olvasók!

Legyenek olyan kedvesek és támogassák "lájkkukkal" a **Flag Polgári Magazin** Twitter oldalát a következ? címen:

<https://twitter.com/syracuse73>. illetve a Facebook oldalát pedig az alábbi címen:
<https://www.facebook.com/flagmagazin>

- Minden "lájk számít, segíti a magazin m?ködését!

Köszönettel és barátsággal!

www.flagmagazin.hu

DR. DRÁBIK JÁNOS
100 ÉVVEL TRIANON UTÁN
DVD A trianoni gyalázaatról tabumentesen

„Egy film amelyet minden magyarnak látnia kell”

Ajánló